

Arrest

**nr. 51 245 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ecuadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 29 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat R. KNOPS, die *loco* advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2010 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name als familielid van zijn dochter K.M.G.DL.T.(...) van Belgische nationaliteit.

Aan verzoeker werd op diezelfde dag gevraagd om binnen de drie maanden en ten laatste op 1 juli 2010 een attest van onvermogen, een bewijs dat hij in het verleden ten laste was, een bewijs van ziekteverzekering en bewijzen van inkomsten van de gevestigde over te maken.

Verzoeker bleef in gebreke de nodige documenten mee te delen.

Op 29 juli 2010 nam de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 2 april 2010 door (...) van ECUADOR nationaliteit geweigerd.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te gemeten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd nl. bewijs ten laste in het verleden, bewijzen inkomsten gevestigde.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna afgekort: het EVRM) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. Er wordt zelfs geen onderscheid gemaakt of betrokkene een man of een vrouw is. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij, vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitsel over.

De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele correcte reden waarom het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. Verzoeker heeft immers zijn leven in België opgebouwd. Hij is vader van twee minderjarige kinderen waarvan zijn dochter de Belgische nationaliteit heeft en zijn zoon de Spaanse nationaliteit heeft. Verzoeker heeft recht op een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een eerste deel van zijn middel laat verzoeker uitschijnen dat de verwijderingsmaatregel niet afdoende is gemotiveerd. Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist, nu duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen verwijderingsmaatregel werd genomen ten aanzien van verzoeker. De bestreden beslissing vermeldt heel duidelijk "zonder bevel om het grondgebied te verlaten".

Omwille van het feit dat er geen verwijderingsmaatregel werd genomen ten aanzien van verzoeker, kan hij evenmin dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing zijn gezinsleven ontwricht. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat verzoeker de gevraagde documenten niet binnen de gevraagde termijn heeft neergelegd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Voorts merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag van de beslissing, met name naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast vermeldt de bestreden beslissing ook de feitelijke overwegingen waarop zij gebaseerd is, met name dat verzoeker de gevraagde documenten, meer bepaald het bewijs dat hij ten laste was in het verleden en bewijzen van inkomsten van de gevestigde, niet binnen de gestelde termijn heeft voorgelegd. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat er geen enkele reden wordt weergegeven waarom zijn verblijf van meer dan 3 maanden geweigerd wordt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is

genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker meent dat de motivering niet afdoende is, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooreerst naar de toepasselijke bepaling, met name naar voormeld artikel 52, § 3. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...), weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 (...).”

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet betwist dat hij de gevraagde documenten niet binnen de gestelde termijn heeft voorgelegd. De verwerende partij heeft aldus correct gehandeld door aan verzoeker een bijlage 20 af te geven. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Noch een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, noch een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen worden aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991”*.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De minister volstaat te stellen dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet daar hij niet ten laste is van zijn kinderen.

Verzoeker verwijst naar artikel 8 EVRM, daar hij de vader is van een Belgisch kind dat gemachtigd is in België te blijven en van een kind, welke de Spaanse nationaliteit heeft.

Verzoeker verwijst eveneens na de rechtspraak van het Hof van beroep te Brussel, 3^e Kamer met rolnummer 2005 KR 278 waarbij de Belgische staat veroordeeld wordt om aan de ouders van een Belgisch kind een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister af te leveren.

Ook wordt verwezen naar het arrest van het Hof van beroep te Brussel van 6 oktober 2006. Volgens het Hof kan men het de ouders niet kwalijk nemen dat zij de Belgische nationaliteit willen voor hun kind. Zij maken enkel gebruik van de bestaande wetgeving en zijn als goede ouders bezorgd om het welzijn van hun kind: in die zin is het legitiem dat ze de nationaliteit verkiezen van een land als België waar de levensomstandigheden en toekomstperspectieven veel beter zijn dan in het land van herkomst.

Aangezien het jongste kind van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft, beschikt het uiteraard over een verblijfsrecht in België. De beslissing waarbij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan verzoeker doet echter afbreuk aan het verblijfsrecht van het minderjarig kind: een kind van negen jaar kan vanzelfsprekend niet alleen in België kunnen blijven en zal dus noodgedwongen zijn haar ouders te moeten volgen naar Ecuador.

Het kind kan artikel 3 en 9 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag inroepen, nl. de rechter moet zich voornamelijk richten op het belang van het kind en bovendien hebben kinderen recht op een gezinsleven. Een kind mag niet tegen zijn wil gescheiden worden van zijn ouders.

Verzoeker is als vader van zijn twee kinderen noodzakelijk voor de opvoeding van de kinderen aangezien kinderen beide ouders nodig hebben voor de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid.

Dat het middel bij gevolg ernstig is.”

Vooreerst verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar zijn bespreking van het eerste middel welke hier integraal hernomen wordt.

Alweer dient te worden vastgesteld dat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist. In de motivering van de bestreden beslissing valt nergens te lezen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden daar hij niet ten laste is van zijn kinderen. De bestreden beslissing weigert het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker omdat hij niet binnen de vooropgestelde termijn van drie maanden de gevraagde documenten heeft neergelegd, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoeker. Bovendien wordt er nogmaals op gewezen dat verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat zijn betoog dat de kinderen niet gescheiden mogen worden van hun ouder niet

dienstig is, vermits de kinderen niet gescheiden worden van hun vader ten gevolge van de bestreden beslissing en hij zijn kinderen aldus verder zal kunnen opvoeden.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht worden aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4 . Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU